

Camacho i Margareto: iniciatives individuals

Moltes de les programacions culturals que fan els ajuntaments serien incompletes sense les aportacions individuals que hi fan els ciutadans, i aquestes tenen més valor quan són dissenyades i produïdes per gent que ha vingut de fora. Això ho dic perquè tant Alcanar com la Ràpita s'han vist beneficiades per dos homes que s'han involucrat en la cultura de les dues ciutats.

Tomàs Camacho, nascut a la lleonesa Ponferrada (igual que Luís del Olmo) i criat a Manlleu, es va establir a Alcanar, el 1992, per a treballar a la docència: és professor de Literatura i llicenciat per Geografia i Història; i a partir d'aquestes Ciències Humanes ha dedicat la seva vida als seus alumnes i a la promoció d'actes culturals, i ha ajudat moltes de les personalitats del món cultural ebrenc. Jo vaig ser testimoni de la seva saviesa acompanyada d'una humilitat sense cap estridència, amb el suport que li va oferir

a l'inoblidable Víctor Canicio en molta de la seva poesia, havent estat, també, el promotor, pòstumament, del seu últim poemari. De fet, amb l'amic Víctor vam tenir l'oportunitat de compartir moments literaris, de vegades acompanyats de bons àpats. Independentment de la nostra amistat, s'ha submergit en la cultura ebrenc i ha assessorat nombrosos autors. Tant Montse Boldú com Montse Pallarés poden donar fe del que dic. Continuem assistint mensualment als sopars del Forn de la Canonja. Sempre s'ha mostrat favorable a molts dels actes quan es requereix la seva presència. Sense anar més lluny, el passat 25 d'octubre, durant la inauguració de *Ràpita Poètica*, va fer un homenatge, amb una conferència agraïda i sentida, al poeta Josep Igual, recentment traspasat.

Però, sens dubte, personalment crec que la seva participació literària més important a Alcanar són les

Mostres Obertes de Poesia, de què no solament és el coordinador i organitzador, sinó també l'artífex. D'aquesta forma, una nodrida representació ebrenc fa acte de presència a Alcanar al voltant del mes de març per recitar versos i presentar les seves darreres produccions. Noms tan coneguts com Baltasar Casanova, Glòria Fandós, Rafael Haro, Emigdi Subirats i Juan Carlos Elijas, entre altres, assisteixen regularment a les mostres. Tot aquest treball cultural i poètic es va veure recompensat amb el Premi al Mèrit de les Lletres Ebrenques el 2019 i amb el reconeixement de molts amics que el van homenatjar en forma de llibre amb l'obra *Tomàs Camacho Molina. Lo metre poeta canareu*.

Eduardo Margareto, com li agrada recordar, és fill de l'emigració. Nascut a València, amb arrels a Sicília, Nàpols i Gènova, de menut es va traslladar a Barcelona amb la família, on

va passar la seva infantesa. Als anys 80 se'n va a Madrid i participa activament en l'anomenada i recordada *movida madrileña*, publicant articles en premsa i començant la seva activitat com a traductor; i biògraf de Franco Battiato i Elvis Costello. Va ser mànager de la Banda Trapera del Río, amb la qual va recórrer pràcticament tot Espanya. Instal·lat novament a Barcelona, es va dedicar a la traducció, entre altres, de Pier Paolo Pasolini i Tiziano Scarpa, cosa que va fer que Víctor Canicio s'interessés per la seva obra i desitgés conèixer-lo. Va arribar a la Ràpita a principis del 2014, es va interessar per la cultura rapitenc i va participar activament en nombrosos festivals culturals. D'aquesta forma va crear *Ràpita Poètica*, de la qual el passat 25 de novembre es va celebrar la quarta edició, amb escriptors del món cultural ebrenc com Montse Boldú, Àngel Martí, Jaume Llambrich i Jesús Ti-

Eduardo Sánchez
cronista cultural

bau, entre altres. Va ser el creador de l'editorial Mar de Fora, que, per primera vegada a la Ràpita, va reunir nombrosos poetes rapitencs per a publicar *Mot i Mirada*, una veritable obra de poesia que mai s'havia fet a la nostra ciutat, on ha publicat també a Jesús Tibau. Actualment està treballant en un poemari i una novel·la.

En fi, que tant Tomàs Camacho com Eduardo Margareto han enriquit la vida cultural d'Alcanar i la Ràpita. Dos intel·lectuals que van arribar al Montsià i s'hi van establir. El contrast amb l'exterior, amb el que ve de fora, amb la seva presència i participació, ha beneficiat les dues ciutats.